

Β΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΙΝΤΕΑΛ

- 14/1/2008 Η επίσκεψη της Μπάντας Έραν Κόλριν
- 21/1/2008 Ο δικός μου φίλος Σεμπάστιαν Σίπερ
- 28/1/2008 Τα παπούτσια του νεκρού Σέιν Μίντοους
- 4/2/2008 Σε τέσσερα λεπτά Κρις Κράους
- 11/2/2008 Το σκάφανδρο και η πεταλούδα Τζούλιαν Σνάμπελ
- 18/2/2008 Time Κιμ Κι Ντουκ
- 25/2/2008 Ιστορίες πυροβολισμών Τζεφ Νίκολς
- 3/3/2008 Ιδιοκτησία Γιοακίμ Λαφός
- 17/3/2008 Εσείς οι ζωντανοί Ρόι Άντερσον
- 24/3/2008 Υπηρέτησα τον Βασιλιά της Αγγλίας Γίρι Μένζελ
- 31/3/2008 Μολιέρος Λοράν Τιράρ
- 7/4/2008 Άνθρωπος σπρώχνει καρότσι Ραμίν Μπαχράνι
- 14/4/2008 Η εποχή του θερισμού Μαρίνα Ραζμπέτζκινα

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΠΡΩΧΝΕΙ ΚΑΡΟΤΣΙ - MAN PUSH CART

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Ραμίν Μπαχράνι

Ηθοποιοί: Αχμάντ Ρασβί, Λετίσια Ντολέρα, Τσάρλς Ντάνιελ Σαντοβάλ, Αλί Ρεζά, Φαρούκ Ντιουκ Μοχάμαντ

Χώρα: Η.Π.Α. (Εγχρωμο)

Διάρκεια: 87'

Διακρίσεις: - 7 Βραβεία στον Ραμίν Μπαχράνι σε διάφορα Φεστιβάλ (Καλύτερης Ταινίας, FIPRESCI, Κοινού κ.ά.)
- Α' Ανδρικού Ρόλου στον Αχμάντ Ρασβί (Φεστιβάλ Θεσ/νίκης)
- Πολλές ακόμη διακρίσεις και υποψηφιότητες

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.30 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Ήταν μια από τις ανεξάρτητες εκπλήξεις της περσινής χρονιάς. Τρεις υποψηφιότητες στα Independent Spirit Awards, βραβείο της FIPRESCI στο φεστιβάλ του Λονδίνου, βραβείο κοινού και ανδρικής ερμηνείας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Και όλα αυτά με ελάχιστο μπάτζετ, με σχεδόν ερασιτέχνες ηθοποιούς, με γύρισμα που προδίδει οικονομική ένδεια και αναγκαστική εφευρετικότητα.

Η ιστορία περιορίζεται στην αγωνία ενός Πακιστανού μετανάστη να σπρώχνει την άθλια καντίνα του στους δρόμους του Μανχάταν, να την τοποθετεί κάπου και να πουλά καφέδες και ντόνατς. Αυτό το τεράστιο καρότσι (φορτίο απόγνωσης και καταπιεσμένης ελπίδας) είναι η ζωή που κέρδισε αφήνοντας πίσω του, στο Πακιστάν, μια αμφίβολη καριέρα τραγουδιστή ροκ. Κάθε μέρα κάνει την ίδια διαδρομή, την ίδια βασανιστική ρουτίνα, σπρώχνοντας τον εξευτελισμό του κι αναζητώντας στωικά μια ιδιότυπη αξιοπρέπεια. Μια νεαρή Ισπανίδα που πουλά εφημερίδες στο διπλανό κιόσκι κι ένας πλούσιος Πακιστανός που αναγνώρισε ότι κάποτε ήταν ροκ σταρ, αποτελούν το, εκτός καντίνας, σύμπαν του. Το οποίο βέβαια δεν είναι καθόλου αληθινό.

Τα υλικά με τα οποία φτιάχτηκε η ταινία είναι ορατά και απλά: λιτή, κι όμως γεμάτη ενέργεια και πάθος, ερμηνεία που δεν ξεφεύγει ποτέ από το ουσιώδες, γρήγορες κλεφτές κινήσεις της κάμερα, χώροι φυσικοί που δεν αποκαλύπτουν παρά τις πραγματικές τους διαστάσεις. Ένας άνθρωπος αντιμέτωπος με τη μοίρα που ο ίδιος επέλεξε, ένα όνειρο, μια άβυσσος συναισθημάτων. Μια ταινία που σε ακινητοποιεί και τη θυμάσαι για πολύ καιρό.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΔΑΚΗΣ

Το έβαλε κάτω ο Σίσυφος; Όχι, βέβεια! Μήπως το έβαλε κάτω ο άνθρωπος; Ούτε και αυτός! Ένας μοντέρνος Σίσυφος, ένας πακιστανός Σίσυφος, στη Νέα Υόρκη! Στην καρδιά του καπιταλισμού. Στο μεγαλύτερο ανοιχτό στόμα λύκου στον κόσμο! Και αυτός να "σπρώχνει το κάρο"! Κόντρα σε κάθε αντιξοότητα, κόντρα σε κάθε δυσκολία. Και δεν είναι λίγες οι δυσκολίες, γενικά για τους ανθρώπους. Σκεφτείτε τώρα για τους "ειδικούς" ανθρώπους! Τους μετανάστες, τους σκουρόχρωμους, τους ισλαμιστές και πάει λέγοντας...

Ο Αχμάντ έχει ένα χρόνο που έχασε τη γυναίκα του. Οι γονείς της θεωρούν εκείνον υπεύθυνο. Του φέρνουν δυσκολίες να δει το γιο του. Για να επιβιώσει, βάφει σπίτια, πουλάει κασέτες με ταινίες αμφιβόλου ποιότητας... Η κύρια δουλειά του, όμως, είναι μέσα σε ένα "κάρο", σε μια κινητή καντίνα. Εκεί από νωρίς το πρωί μέχρι αργά το βράδυ πουλάει καφέδες και ντόνατς. Μόλις το Μανχάταν κουραστεί και πάει για ύπνο, εκείνος κλείνει το μαγαζί και σπρώχνει με τα χέρια του το "κάρο" (από κει και ο τίτλος της ταινίας "Man Push Cart = Ο άνθρωπος που Σπρώχνει το Κάρο"), για να το πάει σε ασφαλές μέρος!

Μια ζωή μονότονη. Μια άθλια ζωή! Μια ζωή να την καταγραφέεις με την χειρότερη κατάρρα! Εκείνος, όμως, ελπίζει. Έχει μάλιστα τα αποθέματα να δοκιμάζει. Πάλι από την αρχή και πάλι από την αρχή. Είναι ανοιχτός στον έρωτα (γνωρίζει μια Ισπανίδα), ανοιχτός να φτιάξει δική του δουλειά (αγοράζει με δάνειο το "κάρο"), να προσεγγίσει το γιο του. Και εκεί που φαίνεται ότι κάπου σκάει ένα χαμόγελο, πάλι πίσω! Η Ισπανίδα γυρίζει στη Βαρκελώνη, το "κάρο" που αγόρασε με δάνειο "εξαφανίζεται", τα πεθερικά του πάντα εχθρικά, ο γιος του ψυχικά απομακρυσμένος.

Τι λέτε, θα λυγίσει ο Αχμάντ; Θα λυγίσει, όταν λυγίσει ο Σίσυφος! Δηλαδή, ποτέ! Ξανά από την αρχή! Καινούριο "κάρο" για δουλειά, καινούριες ελπίδες ότι αυτή τη φορά τα πράγματα θα έρθουν καλύτερα! Καινούριες προσπάθειες. Καινούριος αγώνας. Η δικαίωση του ανθρώπου που ποτέ δεν έπαψε να παλεύει!

Η δεύτερη τρυφερή, πολύ τρυφερή ταινία της εβδομάδας. Ετούτη, μάλιστα είναι και αισιόδοξη. Σε καμία στιγμή δεν μεμψιμοιρεί. Δεν δείχνει κούραση. Οι ήρωές της δεν είναι απατεώνες. Είναι άνθρωποι

που επιθυμούν την ευτυχία και αγωνίζονται γι' αυτή. Είναι άνθρωποι, που δεν κλέβουν. Εργάζονται. Είναι ο λαός.

Πέρα από το άξιο περιεχόμενο η ταινία ευτύχησε και στη φόρμα. Με πολύ κοντινά πλάνα επικέντρωσε το ενδιαφέρον της πάνω στους ανθρώπους. Στα πρόσωπά τους, στα μάτια τους, στις "ψυχές" τους. Η Νέα Υόρκη δεν "φαίνεται", ακούγεται. Ο φακός νετάρωντας πάνω στους ήρωες, έχει φλουταρισμένα τα φόντα, για να μπορεί ο καθένας να φανταστεί όποια πόλη επιθυμεί, όποιο τέρας επιθυμεί. Και επιπλέον για να αποκαλυφθεί το μπλοκάρισμα του ανθρώπου μέσα στα δίχτυα της πόλης (αλλοτρίωση).

Και εδώ ο διευθυντής φωτογραφίας εργάστηκε αποτελεσματικά και με κέφι για το τελικό αποτέλεσμα. Καλή δουλειά εδώ έκανε και ο μοντέρ, καθώς και ο άνθρωπος που μιξάρισε (έσμιξε) τις μουσικές και τους θορύβους της πόλης. Δεν είναι λίγες οι στιγμές που στα αυτιά σου, αντί για μουσικές και ήχους, φτάνουν ή νοιώθεις να φτάνουν κραυγές. Κραυγές που εντείνουν την αγωνία, που μεγαλώνουν τον κόπο, τον φόβο και την απελπισία.

ΝΙΚΟΣ ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ

Με τα προβλήματα των μεταναστών καταπιάνεται ο ιρανικής καταγωγής σκηνοθέτης Ραμίν Μπαχρανί στην ταινία του αυτή, γυρισμένη στη Νέα Υόρκη. Ο ήρωάς του είναι ένας χήρος Πακιστανός, κάποτε διάσημος τραγουδιστής της ποπ στην πατρίδα του, που τώρα πουλάει καφέ και ντόνατς σ' ένα καρότσι - καντίνα, που σέρνει κάθε πρωί για να το στήσει στους δρόμους της Νέας Υόρκης, μαζεύοντας λεφτά για να μπορέσει να ξαναπάρει πίσω το μικρό γιο του, που τη φροντίδα του έχουν αναλάβει τα πεθερικά του. Στην πορεία του θα γνωρίσει και θα αρχίσει να ερωτεύεται μια νεαρή, μετανάστρια σαν κι αυτόν, Ισπανίδα, που εργάζεται σ' ένα γειτονικό περιπτερό.

Εκείνο που ενδιαφέρει τον σκηνοθέτη είναι να καταγράψει τα προβλήματα και τη μοναξιά του πρωταγωνιστή του. Πράγμα που το πετυχαίνει σε μεγάλο βαθμό. Με βάση ένα καλογραμμένο, λιτό σενάριο, που πολύ σωστά εστιάζει την προσοχή του στον κεντρικό του ήρωα, ο Μπαχρανί αφηγείται με ειλικρίνεια, αγάπη, σωστό ρυθμό και κινηματογραφική ματιά την ιστορία του. Ιστορία συγκινητική, κάπου κάπου θλιμμένη, γερά τοποθετημένη στη σημερινή πραγματικότητα, με πίστη στον ίδιο τον άνθρωπο και την αποφασιστικότητά του να αντιμετωπίζει τις οποιεσδήποτε αντιξοότητες, όσο τραγικές κι αν αυτές συχνά είναι.

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

ΡΑΜΙΝ ΜΠΑΧΡΑΝΙ

Γεννήθηκε στις 20 Μαρτίου 1975 στη Βόρεια Καρολίνα των ΗΠΑ.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Backgammon (1998), Strangers (2000), Man Push Cart (2005), Chop Shop (2007).